

mer med en afgift, frem for at man for alvor lægger vægt på miljøvinklen.

Kim Behnke (FRI):

Det område, vi her beskæftiger os med, er mildest talt et område, som har været håndteret med næsten al den kluntethed og uklogskab, man kan opdrive i et politisk system.

Først indførte Folketinget i huj og hast en emballageafgift, der var baseret på, hvilken form emballagen havde. Det udløste jo fuldstændig kaos, når en virksomhed med divisioner flere steder i landet fik den godkendt hos Told og Skat ét sted, men ikke godkendt et andet sted.

Da det cirkus havde stået på i et stykke tid og virksomhederne havde tabt millioner af kroner både på at produktudvikle nye former og på at omstille maskiner osv., så indså man langt inde i regeringen og i Skatteministeriet, at det her gik vist ikke.

Så fandt man jo ud af, man bare skulle lave emballageafgiften, så den var vægtbaseret. Blevares, det var da lidt mere logisk. Så gik man over til den vægtbaserede emballage. Igen måtte virksomhederne bruge millioner af kroner på at omstille, finde nye maskiner, nye fremstillingsmetoder osv. Og der har vi så fået et regime, som vi kender i dag, som langt fra er tilfredsstillende. For når man skal betale en vægtbaseret emballageafgift, så gør virksomhederne jo alt, hvad de kan, for at minimere emballageforbruget; og det siger man jo ud fra en miljøbetragtning er det vigtige.

Men man glemmer bare, at emballagen som oftest, for ikke at sige altid, er det sekundære. Det primære er jo indholdet. Lad mig tage noget, som ministeren måske selv kan forstå: en dunk yoghurt. Vi er vel enige om, at yoghurten er det primære, og emballagen er det sekundære. Men konsekvensen af det emballageafgiftssystemregime, vi har i dag, er, at man vælger emballageformer, som gør, at mellem 10 pct. og 15 pct. af yoghurten slet ikke kan komme ud af emballagen. Det vil sige, at vi rent samfundsøkonomisk opnår et resourcespild, som jo i den sidste ende også har en miljøbelastning.

Hvad angår de små yoghurtbægre, er man befyndt at gøre den folie, der er ovenpå, tyndere for at spare på emballageafgiften med det resultat, at når man prøver at åbne et yoghurtbægre, går det i stykker. Transportemballage er så dårlige, at når varerne kommer ud i butikkerne, er der mellem 15 pct. og 18 pct. af varerne, der er så beskadigede, at de skal destrueres.

Det er da ikke hensigtsmæssigt, at vi har en adfærdsregulering som følge af emballageafgiften, der udløser sådan nogle bivirkninger, og som rent faktisk samfundsøkonomisk og ressourcemæssigt har det direkte modsatte formål af det, man politisk siger man vil opnå.

Så har man lavet det sådan, at hvis man til at servere pølser på køber en rund tallerken, så regner man med, at det er det, private køber. Så det er der afgift på. Hvis man derimod har en firkantet paptallerken til at servere pølser på, så regner man med, at den kun bliver brugt erhvervsmæssigt.

Jeg skal hilse og sige, at både i Føtex og i Bilka kan man købe både runde og firkantede paptallerkener, og at de firkantede er meget billigere. Hvad er løsningen så på det? Jo, nu laver man det sådan, at selv ved erhvervsmæssig anvendelse af emballagerne, hvor man ikke længere skal diskutere, om de er runde eller firkantede, skal der afgift på hele molevitten.

Efter vores opfattelse har regeringen og ministeren og det røde marxistiske flertal bagved ét stort forklaringsproblem, for nu skal vi skifte til et tredje regime, nemlig hvor det er livscyklusundersøgelser, der skal afgøre afgiftens størrelse.

Se, hvis man ville miljøet det godt, så var det det, man skulle have startet med. Men det her handler ikke om miljø. Det her handler om, at man hele tiden udtænker metoder til at skrabe penge i statskassen. Man er fuldstændig ligeglad med miljøet, for hvis man var bekymret for miljøet, lavede man et afgiftregime, som fremmede brugen af f.eks. komposterbare emballager, så de var afgiftsfri, for de er jo ud fra en miljøbetragtning noget af det bedste, man kan forestille sig.

Men nej, nej, det går jo ikke, for det giver ingen penge i statskassen. Tænk, hvis virksomhederne skiftede til komposterbare emballager. Resultatet er, at Danmark er et uland, hvad angår udviklingen af komposterbare emballager. Der foregår en udvikling i andre lande, som vi er meget langt bagefter, for det kan ikke betale sig at lave komposterbare emballager i Danmark, for man får ikke den miljøgevinst tilgode-skrevet, der rent faktisk er.

Derfor er der én eneste ting at sige til det her lovforslag, og det er: Nej, nej og nej og om igen. Vi skal have et system, der fungerer, et system, der ikke animerer virksomhederne til at lave emballagerne så dårlige, at varerne går i stykker. Vi skal have et system, der animerer til at bruge